

Η

ΕΝΙΑΙΑ ΑΡΧΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

3ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 23-5-2022 με την εξής σύνθεση: Μιχαήλ Διαθεσόπουλος, Πρόεδρος και Εισηγητής, Μαρία Βύρρα και Χρυσάνθη Χαραλαμποπούλου, Μέλη.

Για να εξετάσει, την από 15-4-2022 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) ΕΑΔΗΣΥ 552/15-4-2022 του οικονομικού φορέα με την επωνυμία «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου.

Κατά της αναθέτουσας αρχής «...», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Του από 28-4-2022, κατόπιν της από 18-4-2022 κοινοποίησης της προσφυγής, παρεμβαίνοντας με την επωνυμία «...», νομίμως εκπροσωπούμενου (πρώτος παρεμβαίνων).

Και του από 27-4-2022 παρεμβαίνοντας με την επωνυμία «...», νομίμως εκπροσωπούμενου (δεύτερος παρεμβαίνων).

Με την ως άνω προδικαστική προσφυγή, ο προσφεύγων ζητά την ακύρωση της από 7-4-2022 κοινοποιηθείσας με αριθ. Πρωτ. 31434/30.3.2022 Απόφασης της Συγκλήτου της Αναθέτουσας με ΘΕΜΑ 42ο «Έγκριση πρακτικού 4 της Επιτροπής Διενέργειας & Αξιολόγησης διαγωνισμού» περί κατακύρωσης» και της συγκοινοποιηθείσας Αποφάσεως της 18-2-2022 (16^η συνεδρία), ως και κάθε άλλης προγενέστερης ή μεταγενέστερης πράξης ή παράλειψης, καθ' ο μέρος στο ΤΜΗΜΑ 4, επιμέρους εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ αξίας 89.946,76 ευρώ, έκριναν αποδεκτούς τους παρεμβαίνοντες και όρισαν τον πρώτο εξ αυτών προσωρινό και οριστικό ανάδοχο, στο πλαίσιο της διαδικασίας ανάθεσης δημόσιας σύμβασης ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΧΗ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΩΝ ΚΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ..., συνολικής προϋπολογισμένης δαπάνης 2.316.129,03 ευρώ άνευ ΦΠΑ και προαιρέσεων, που απεστάλη για δημοσίευση στην ΕΕΕΕ την 1-11-2021 και δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ με Μοναδικό ΑΔΑΜ ... την 2-11-2021 και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α (ειδικώς

για το τμήμα 4) Η αναθέτουσα υποβάλλει τις από 5-5-2022 Απόψεις της και ο προσφεύγων το από 6-5-2022 υπόμνημά του.

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. ... και ποσού 600,00 ευρώ.

2. Επειδή, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ λόγω αξίας και χρόνου αποστολής προς δημοσίευση, ασκείται εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος, η από 15-4-2022 προσφυγή του αποδεκτού προσφεύγοντος και τρίτου, στο τμήμα 4, μειοδότη, κατά της από 7-4-2022 κοινοποιηθείσας εκτελεστής πράξης κατακύρωσης, ως και των σε αυτήν ενσωματωθεισών και συγκοινοποιηθεισών προηγούμενων πράξεων της διαδικασίας, καθ' ο μέρος, κατ' ενσωμάτωση των προηγηθέντων σταδίων, κρίθηκαν δεκτές οι οικονομικές προσφορές των συνδιαγωνιζομένων στα ως άνω τμήματα και συνεπεία τούτου, ο πρώτος παρεμβαίνων ορίστηκε προσωρινός και εν συνεχεία και οριστικός ανάδοχος. Ομοίως δε και οι παρεμβάσεις ασκούνται εμπρόθεσμα και μετ' εννόμου συμφέροντος, κατόπιν της από 18-4-2022 κοινοποίησης της προσφυγής. Άρα, η προσφυγή, ως και οι παρεμβάσεις πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να εξετασθούν περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, όσον αφορά τον πρώτο κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος λόγο της προσφυγής, περί μη υποβολής με την προσφορά του, του συνόλου των στοιχείων του άρ. 68 Ν. 3863/2010, το άρ. 2.4.4 της διακήρυξης όρισε ότι «Ειδικά για την παρούσα σύμβαση προβλέπεται ότι οι προσφέροντες υποχρεούνται, με ποινή αποκλεισμού, να εξειδικεύουν σε χωριστό κεφάλαιο της προσφοράς τους τα στοιχεία της παρ. 1 του άρθρου 68 του ν. 3863/2010, ήτοι: α) Τον αριθμό των εργαζομένων που θα απασχοληθούν στο έργο. β) Τις ημέρες και τις ώρες εργασίας. γ) Τη συλλογική σύμβαση εργασίας στην οποία τυχόν υπάγονται οι εργαζόμενοι. δ) Το ύψος του προϋπολογισμένου ποσού που αφορά τις πάσης φύσεως νόμιμες αποδοχές αυτών των εργαζομένων. ε)

Το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών με βάση τα προϋπολογισθέντα ποσά. στ) Τα τετραγωνικά μέτρα καθαρισμού ανά άτομο, όταν πρόκειται για καθαρισμό χώρων. Στην προσφορά τους πρέπει να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών τους, των αναλώσιμων, του εργολαβικού τους κέρδους και των νόμιμων υπέρ Δημοσίου και τρίτων κρατήσεων.. Επιπροσθέτως, υποχρεούνται να επισυνάψουν στην προσφορά αντίγραφο της συλλογικής σύμβασης εργασίας στην οποία τυχόν υπάγονται οι εργαζόμενοι. Σημειώνεται ότι επειδή οι ειδικές ηλεκτρονικές φόρμες του ΕΔΗΔΗΣ δεν έχουν αποτυπώσει τις απαιτήσεις αυτές, οι συμμετέχοντες θα πρέπει να υποβάλλουν και ξεχωριστό έντυπο οικονομικής προσφοράς σε μορφή pdf (ψηφιακά υπογεγραμμένο) βάσει υποδείγματος που καταρτίζουν οι αναθέτουσες αρχές (βλ. Παράρτημα V), το οποίο πρέπει να υπάρχει αναρτημένο σε επεξεργάσιμο αρχείο (word) στο χώρο του διαγωνισμού.». Το δε με αρ. πρωτ. 105565/1-12-2021 έγγραφο διευκρινίσεων της αναθέτουσας επεξήγησε αποσαφηνιστικά ότι «Οι πίνακες που συνθέτουν την οικονομική προσφορά διαμορφώνονται από τον κάθε φορέα κατά την κρίση του εφόσον τηρούνται τα προβλεπόμενα της διακήρυξης και εν γένει της νομοθεσίας (στοιχεία άρθρου 68 του ν. 3863/2010). Επίσης επί ποινή αποκλεισμού ισχύουν τα αναφερόμενα στο άρθρο 6.5. της διακήρυξης». Συνεπώς, ήταν όλως σαφές πως οι προσφέροντες όφειλαν να περιλάβουν στην προσφορά τους το σύνολο των απαιτούμενων ως άνω στοιχείων του άρ. 68 Ν. 3863/2010, δυνάμενοι να διαμορφώσουν μάλιστα αναλόγως και τους πίνακες του ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ V της διακήρυξης ή να προσθέσουν καθ' οιονδήποτε τρόπο πρόσθετο πίνακα και έγγραφο, με στόχο πάντως τη δήλωση του συνόλου των στοιχείων του άρ. 68 Ν. 3863/2010. Ουδόλως δε η μη συμπερίληψη στους προς συμπλήρωση πίνακες του υποδείγματος οικονομικής προσφοράς, επιμέρους στοιχείου του άρ. 68 Ν. 3863/2010, δικαιολογούσε τη μη δήλωση αυτού, αφενός διότι η υποχρέωση δήλωσης των τελευταίων, πέραν και ανεξαρτήτως της συμπλήρωσης των στοιχείων και της δομής των πινάκων του ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ V ορίσθηκε ήδη με τον όρο 2.4.4, αφετέρου διότι και η ως άνω διευκρίνιση κατέστησε ομοίως σαφές ότι οι πίνακες του υποδείγματος

και η εν γένει οικονομική προσφορά θα πρέπει να συμπεριλάβουν κάθε στοιχείο του άρ. 68 Ν. 3863/2010, οι δε προσφέροντες ακριβώς προς τούτο και για την περίπτωση έλλειψης στους πίνακες διακριτής ή εν όλω μνείας σε συγκεκριμένο δηλωτέο τέτοιο στοιχείο, δύναντο, αλλά και υποχρεούνται να τροποποιήσουν συναφώς τους πίνακες και πάντως, σε κάθε περίπτωση να δηλώσουν κάθε στοιχείο του άρ. 68 Ν. 3863/2010. Εν προκειμένω, ο πρώτος παρεμβαίνων ναι μεν υπέβαλε με την προσφορά του, συμπληρωμένους τους πίνακες του ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ V, όμως η προσφορά του δεν περιλαμβάνει το σύνολο των στοιχείων του άρ. 68 Ν. 3863/2010, που όρισε άλλωστε τη δήλωση τους ως υποχρεωτική και ο όρος 2.4.4 και η ως άνω διευκρίνιση. Ειδικότερα, ναι μεν συμπλήρωσε το πεδίο των ως άνω πινάκων (ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ κατά την οικονομική προσφορά του) περί κόστους αποδοχών εργαζομένων και ασφαλιστικών εισφορών με ένα ενιαίο ποσό, όπως στους πίνακες ζητήθηκε και όρισε διακριτά στον ΠΙΝΑΚΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΠΟΣΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ανωτέρω τα ανά εργαζόμενο και ανά μήνα διακριτά ποσά αποδοχών και ασφαλιστικών εισφορών. Πλην όμως, βλ. και δεύτερο λόγο κατωτέρω κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος, ο τελευταίος αυτός ΠΙΝΑΚΑΣ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΠΟΣΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ παρουσιάζει μόνο ένα κόστος αποδοχών και εισφορών ως γινόμενο ημερομισθίων επί ημερών εργασίας, αλλά χωρίς να ενσωματώνει κόστη δώρων, επιδόματος αδείας και κόστος αντικατάστασης, ως και τις αναλογούσες επί αυτών εισφορές, με συνέπεια να καταλήγει σε ένα μηνιαίο άθροισμα αποδοχών και εισφορών κατά πολύ μικρότερο της συνολικής τελικής μηνιαίας δαπάνης αποδοχών και εισφορών ανά εργαζόμενο, όπως παρουσιάζεται και στον ΠΙΝΑΚΑ κόστους ώρας της προσφοράς του παρεμβαίνοντος και ούτως, εν τέλει ούτε παρουσιάζει και ενσωματώνει το ανά μήνα αναλογικό ποσό αποδοχών και εισφορών, αλλά μέρος του ούτε δύναται να αποτελέσει βάση, ώστε δια απλού πολλαπλασιασμού αριθμού εργαζομένων και 16 μηνών διάρκειας της σύμβασης, να προκύψουν οι συνολικές εισφορές και αποδοχές σε επίπεδο σύμβασης, οι οποίες είναι πράγματι αδύνατον να διακριθούν και να

διαχωρισθούν, ως προς το ολικό τους ύψος και με συμπερίληψη κάθε επιμέρους κονδυλίου αποδοχών και εισφορών, δώρων, επιδόματος και αντικατάστασης, στην προσφορά του πρώτου παρεμβαίνοντος. Τυχόν δε τέτοιος διαχωρισμός τους είναι αδύνατος βάσει των στοιχείων της προσφοράς και θα απαιτούσε πλήρη επανυπολογισμό και επανακοστολόγηση όλης της προσφοράς και εν τέλει, επανασύνταξη της εξαρχής, καθ' υπέρβαση των άκρων ορίων του άρ. 102 Ν. 4412/2016. Επιπλέον, ο πρώτος παρεμβαίνων δεν ανέφερε τα ως άνω επιπλέον ζητούμενα στοιχεία που αφορούν «β) Τις ημέρες και τις ώρες εργασίας.», παρά μόνο συμπλήρωσε στον «ΠΙΝΑΚΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΠΟΣΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑΣ», τον αριθμό εργαζομένων τον μέσο όρο 21,75 ημερών εργασίας ανά μήνα και τον μέσο όρο 174 ωρών εργασίας ανά μήνα. Οι ως άνω αριθμοί δεν αποκρίνονται στα κατ' άρ. 68 Ν. 3863/2010 ζητούμενα, που αφορούν τα ημερήσια ωράρια και τις ημέρες της εβδομάδας που θα απασχολεί το προσωπικό (προς έλεγχο άλλωστε τήρησης και της εργατικής νομοθεσίας περί υπερωριών και προσαυξανόμενων αμοιβών σε ώρες μη πρωινής απασχόλησης εργασίμων ημερών) και όχι το σύνολο των μηνιαίων ωρών και ημερών εργασίας ανά εργαζόμενο και μάλιστα, όπως δηλώθηκαν κατά μέσο όρο (οι 21,75 ημέρες ανά μήνα άλλωστε, προδήλως συνιστούν μέσο όρο και όχι ακριβή ανά μήνα αριθμό ημερών, που είναι αναγκαία ακέραιος αριθμός). Όμως, το άρ. 68 Ν. 3863/2010 και όρος 2.4.4 απαιτούν, ακριβώς προς έλεγχο τήρησης των πλήρων εργοδοτικών υποχρεώσεων, σε επίπεδο και εργατικής, αλλά και ασφαλιστικής νομοθεσίας, τη διακριτή παράθεση και τον διαχωρισμό των ασφαλιστικών εργοδοτικών εισφορών, από τις αποδοχές. Και ναι μεν, θα δύνατο τούτο να λάβει χώρα και δια διαχωρισμού σε επίπεδο μέσου μήνα, μόνο όμως αν τα επιμέρους αυτά ποσά θα δύναντο δια απλού πολλαπλασιασμού επί αριθμού εργαζομένων και μηνών σύμβασης, να άγουν στο τελικό κόστος αποδοχών και εισφορών, δηλαδή θα έπρεπε να ενσωματώνουν κάθε πηγή κόστους αποδοχών και εισφορών, ήτοι δώρα και επίδομα αδείας και κόστος αμοιβής και ασφάλισης αντικαταστατών αδείας και αντικαταστατών αυτών, πράγμα που εν προκειμένω

δεν ισχύει, με αποτέλεσμα να ελλείπει οιαδήποτε διακριτή παράθεση ή δυνατότητα διακριτής συναγωγής ευθέως και άμεσα εκ των ήδη δια της προσφοράς παρατεθέντων του κόστους αποδοχών και εισφορών, σε οιοδήποτε χρονικό επίπεδο, είτε μέσου μήνα είτε συνολικής σύμβασης. Επιπλέον, ουδόλως δήλωσε, όπως απαιτήθηκε για την οικονομική προσφορά του «στ) Τα τετραγωνικά μέτρα καθαρισμού ανά άτομο, όταν πρόκειται για καθαρισμό χώρων». Όπως εξάλλου προαναφέρθηκε, ουδόλως η δομή και τα προς συμπλήρωση πεδία των πινάκων υποδείγματος οικονομικής προσφοράς, όπως είχαν συμπεριληφθεί στη διακήρυξη, δικαιολογούσαν τη μη δήλωση ή καθιστούσαν ασαφή την υποχρέωση δήλωσης του συνόλου των στοιχείων του άρ. 68 Ν. 3863/2010, όπως ακριβώς μάλιστα ο όρος 2.4.4 τα προσδιορίζει καθ' έκαστο. Ούτε άλλωστε, η παράλειψη των ανωτέρω θα ήταν δυνατό να αρθεί δια κατ' άρ. 102 Ν. 4412/2016 διευκρινίσεων, αφού ουδόλως τα παραλειφθέντα στοιχεία δύνανται να εντοπίσουν έρεισμα αυτών στην υποβληθείσα προσφορά ή σε αντικειμενικώς εξακριβώσιμα προϋφιστάμενο της προσφοράς στοιχείο, αφού ο πρώτος παρεμβαίνων θα δύνατο το πρώτον πλέον να ορίσει το σύνολο των ανωτέρω στοιχείων και συγκεκριμένα να καθορίσει ωράριο απασχόλησης, όπως και ανά επιμέρους εργαζόμενο κατανομή τετραγωνικών μέτρων (ελλείψει δε δηλώσεως στην προσφορά του, δεν δύναται να συναχθεί ότι σκοπούσε σε ισοκατανομή των τ.μ. κάθε κτιρίου στους εργαζόμενους που προορίζονται για κάθε κτίριο ή τυχόν σε ισοκατανομή σε επίπεδο συνόλου εργασίας όλων των κτιρίων του τμήματος ή σε οιοδήποτε άλλο τρόπο κατανομής τ.μ. ανά άτομο) κατά την αξιολόγηση και εν γνώσει των αντιστοίχων στοιχείων των αποσφραγισθεισών λοιπών προσφορών, εις βλάβη της ίσης μεταχείρισης και της διαφάνειας, το πρώτον ούτως, προσθέτοντας νέες δηλώσεις, αλλά και σημεία προσδιορισμού της ταυτότητας των υπηρεσιών του και του τρόπου με τον οποίο προτίθεται να εκτελέσει τη σύμβαση, στοιχεία που ρητά κατά τη διακήρυξη έπρεπε να έχουν αποφασιστεί, προσδιοριστεί και δηλωθεί με την προσφορά. Άρα, κατ' απόρριψη των ισχυρισμών του πρώτου παρεμβαίνοντος και κατ' αποδοχή του πρώτου κατ' αυτού λόγου της προσφυγής και για έκαστη εκ των ως άνω πλημμελειών (εκάστη εκ των οποίων αρκεί για την απόρριψη

της προσφοράς) διακριτά, ήτοι αυτοτελώς για την παράλειψη διακριτής δήλωσης αποδοχών, διακριτής δήλωσης εργοδοτικών εισφορών, δήλωσης τ.μ. ανά άτομο και ωραρίου απασχόλησης, ο πρώτος παρεμβαίνων ήταν απορριπτέος. Όσον αφορά τον δεύτερο κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος λόγο της προσφυγής, ο όρος 6.5 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ II της διακήρυξης ορίζει ότι «Ο Ανάδοχος υποχρεούται να προγραμματίσει με τέτοιο τρόπο τις ημερήσιες ώρες απασχόλησης του προσωπικού καθαρισμού, ώστε να συμπληρώνονται 8 ώρες απασχόλησης κατά άτομο, από Δευτέρα έως Παρασκευή.». Και ναι μεν, δεν προκύπτει υποχρέωση απασχόλησης και παροχής υπηρεσιών του αναδόχου κατά τις υποχρεωτικές αργίες που συμπίπτουν με Δευτέρα ως Παρασκευή και άρα, προδήλως δεν απαιτείται υπολογισμός προσαυξήσεων απασχόλησης σε αργίες, στη σύνταξη της οικονομικής προσφοράς. Πλην όμως, η μη απασχόληση εργαζομένου (που άλλωστε, εν προκειμένω απασχολείται διαρκώς και απλά αμείβεται λόγω φύσης εργασίας με ημερομίσθιο και δεν εργάζεται περιστασιακά ή συμπτωματικά μόνο σε συγκεκριμένη ημέρα) κατά την υποχρεωτική αργία συνεπάγεται μεν ότι προφανώς δεν αμείβεται με προσαυξημένη αμοιβή, αλλά όχι ότι δεν αμείβεται με το συνήθες, μη προσαυξημένο ημερομίσθιο και ότι οι οικείες εξάλλου, ημέρες δεν έχουν κάθε άλλη έννομη συνέπεια ως προσμετρώμενος χρόνος απασχόλησής του, όπως περί αδείας και υπολογισμού αναλογίας δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα που δικαιούται (δηλαδή, οι αργίες, ακόμη και όταν δεν εργάζεται κατ' αυτές, δεν αφαιρούνται από τα διαστήματα απασχόλησης που συγκροτούν τα δικαιούμενα δώρα, άδεια και επίδομα αδείας του). Αντίθετα, σε ημέρες υποχρεωτικής αργίας, αν δεν λειτουργήσει η επιχείρηση καταβάλλεται στους μισθωτούς που αμείβονται με ημερομίσθιο το συνήθως καταβαλλόμενο ημερομίσθιο τους χωρίς καμία προσαύξηση, όπως βάσιμα ο προσφεύγων προβάλλει (ΔΕΝ, τόμος 72/2016, τεύχος 1685, σελ. 206 – 207). Επομένως, ο μη υπολογισμός για την κοστολόγηση μηνιαίων και ετήσιων αποδοχών και εισφορών και κάθε εν γένει εργατικού κόστους, ως και για την αναλογία αυτού σε επίπεδο ώρας απασχόλησης, των ημερών που εμπίπτουν σε διάστημα Δευτέρας-Παρασκευής, για τον λόγο ότι συμπίπτουν με υποχρεωτική αργία είναι

εσφαλμένος και άγει σε υποκοστολόγηση επί των νόμιμων υποχρεώσεων του εργοδότη. Εξάλλου, ο όρος 1.3 της διακήρυξης ορίζει πως η διάρκεια της σύμβασης «ορίζεται σε 16 μήνες και όχι πέραν της 31.12.2023», ήτοι για τη σύνταξη της προσφοράς και την κοστολόγησή της, λαμβάνεται υπόψη ότι διανύεται από 1.9.2022 έως 31.12.2023. Τούτο διότι αυτό ευχερώς συνάγεται από την ταυτόχρονη επισήμανση, αφενός περί διαρκείας 16 μηνών, αλλά και απώτατου χρόνου λήξης της 31.12.2023. Ούτως ή άλλως, με τη με αρ. πρωτ. 105565/1.2.2021 διευκρίνισή της η αναθέτουσα όρισε «Η ολοκλήρωση της σύμβασης είναι η 31η Δεκεμβρίου 2023» και μάλιστα, σε απάντηση σε συσχετισθείσα και συνδημοσιευθείσα ερώτηση οικονομικού φορέα περί του ότι «Θα θέλαμε να μας διευκρινίσετε ποία θα είναι η χρονική διάρκεια μέσα στο 2021 και 2023 ώστε να μπορέσουμε να υπολογίσουμε ακριβώς και χωρίς ασάφειες το εργατικό κόστος.». Επομένως, είναι σαφές πως η 31/12/2023 δεν είναι απλά ένα απώτατο δυνητικό σημείο ολοκλήρωσης της σύμβασης που όμως ενδέχεται τυχόν να έχει συμπληρώσει τη δεκαεξάμηνη διάρκειά της νωρίτερα, αλλά αυτή καθαυτή η ορισθείσα λήξη της, με συνέπεια να είναι αντιστοίχως σαφές πως οι διαγωνιζόμενοι κοστολογούν τις προσφορές τους με βάση λήψη υπόψη ολοκλήρωσης των 16 μηνών την 31-12-2023 και άρα, αναγκαία και έναρξης την 1-9-2022. Με δεδομένο πως κατά τα ανωτέρω, ο υπολογιστέος χρόνος απασχόλησης αφορούσε το διάστημα 1-9-2022 ως 31-12-2023, οι αναλογούσες πραγματικές ημέρες που εμπίπτουν σε διάστημα Δευτέρα ως Παρασκευή, ήταν 87 ημέρες για το 2022 (1-9-2022 ως 31-12-2022) και 260 για το πλήρες 2023 και άρα, 347 συνολικά, προκύπτουν κατά μέσο όρο ανά μήνα εκ των 16 μηνών της σύμβασης $347/16 = 21,6875$ ημέρες απασχόλησης ή σε επίπεδο δωδεκαμήνου 260,25 ημέρες, χωρίς να επιτρέπεται να αφαιρεθούν εξ αυτών οι συμπίπτουσες ημέρες αργίας. Αναγκαία και οι κατά μέσο όρο ανά μήνα ώρες εργασίας κάθε μέσου εργαζόμενου ανέρχονται σε $21,6875 \times 8 = 173,5$ ώρες εργασίας και σε συνολικό επίπεδο 16 μηνών $347 \text{ ημέρες} \times 8 = 2.776$ ώρες ανά θέση εργασίας. Πλην όμως, κατά τον ΠΙΝΑΚΑ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΜΙΑΣ ΕΡΓΑΣΙΜΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΩΡΑΣ της οικονομικής προσφοράς του, δια της οποίας στοιχειοθετήθηκε η ενσωμάτωση στα

δηλούμενα κόστη ώρας και εν συνεχεία μηνιαίων και συνολικών αποδοχών και άρα και αναλογουσών εισφορών, η τήρηση των εργοδοτικών υποχρεώσεων και η ενσωμάτωση κάθε νομίμου κόστους απασχόλησης, ο πρώτος παρεμβαίνων έλαβε υπόψη του 257 ημέρες ετησίως, με συνέπεια να καταλήξει σε 21,42 εργάσιμες ημέρες ανά μήνα και με περαιτέρω συνέπεια να υπολογίσει εσφαλμένα ως μηνιαίο κόστος μισθοδοσίας 760,84 ευρώ, ως γινόμενο των 35,52 ευρώ που υπολογίζει ως αποδοχές ημέρας επί 21,42 ημερών, ενώ με δεδομένα τα 35,52 ευρώ ανά ημέρα, το ως άνω κόστος μισθοδοσίας μήνα θα έπρεπε να είναι $21,6875 \times 35,52 = 770,3416$ ευρώ και ομοίως εσφαλμένα υπολογίστηκαν και οι εισφορές επί μηνιαίας μισθοδοσίας με συντελεστή 25,17% ως 191,50 ευρώ, αντί του ορθού $25,17\% \times 770,3416 = 193,895$ ευρώ. Περαιτέρω, το ως άνω σφάλμα συμπαρασύρει το συνολικό μηνιαίο κόστος, που υπολογίστηκε σε 952,34 ευρώ, αντί του ορθού $770,3416 + 193,895 = 964,2366$ ευρώ και κάθε περαιτέρω υπολογιζόμενο επί αυτού και κατά την ίδια την ανάλυση ώρας του πρώτου παρεμβαίνοντος κόστος αποδοχών και εισφορών που ερείδεται ακριβώς στο ως άνω εσφαλμένο μηνιαίο κόστος μισθοδοσίας και συγκεκριμένα, συμπαρασύρονται σε υποκοστολόγηση το επίδομα αδείας, που υπολογίστηκε σε 380,42 ευρώ, αντί 385,1708 ευρώ, τα δώρα Πάσχα και Χριστουγέννων, που υπολογίστηκαν σε 396,27 ευρώ και 792,54 ευρώ αντίστοιχα, αντί $770,3416 \times 1,0416667 \times 0,5 = 401,22$ ευρώ το δώρο Πάσχα και $770,3416 \times 1,041667 = 802,44$ ευρώ δώρο Χριστουγέννων (σύμφωνα με τη μεθοδολογία υπολογισμού που ακολούθησε ο ίδιος ο πρώτος παρεμβαίνων, αλλά και οι αναλογούσες εισφορές, που υπολογίστηκαν για επίδομα, δώρο Πάσχα και δώρο Χριστουγέννων αντίστοιχα 95,75, 99,74 και 199,48 ευρώ, αντί του ορθού 96,95, 100,99 και 201,97 ευρώ αντίστοιχα. Ομοίως, συμπαρασύρθηκε και η συνολική μηνιαία δαπάνη ανά εργαζόμενο που ενσωμάτωσε την αναγωγή των ως άνω δώρων και επιδομάτων και των εισφορών σε επίπεδο μήνα και σε συνάθροιση με τις μηνιαίες αποδοχές και εισφορές και καταγράφηκε εσφαλμένα ως 1.108,04 ευρώ μηνιαία και 51,73 ευρώ δια διαίρεσης με 21,42 ημέρες, σε ημερήσιο επίπεδο. Αντίθετα, με μηνιαίο κόστος αποδοχών και εισφορών 964,2366 και συνολικά ετήσια δώρα και

επίδομα αδείας 1.588,83 ευρώ, κατά συνάθροιση των ορθών ως άνω ποσών και 399,9085 ευρώ εισφορών, δηλαδή άθροισμα αποδοχών και εισφορών δώρων και επιδόματος αδείας 1.988,738 ευρώ και δια 12 μήνες, σε μηνιαίο επίπεδο 165,7282 ευρώ, προκύπτει άθροισμα $165,7282 + 964,2366 = 1.129,965$ ευρώ ως μηνιαία δαπάνη ανά εργαζόμενο και δια 21,6875 ημέρες, προκύπτει ημερήσια δαπάνη 52,10212 ευρώ (αλλά με λήψη υπόψη περισσότερων ημερών εργασίας συνολικά). Τα παραπάνω υποκοστολογηθέντα συμπαρασύρουν και το κόστος αντικατάστασης και εισφορών επί αυτού. Το κόστος αντικατάστασης υπολογίστηκε ετησίως ως 1.192,04 ευρώ, προφανώς ενσωματώνοντας, πλην όμως κατά τρόπο μη εξηγηθέντα κόστος αντικατάστασης αντικαταστάτη και ακόμη και αν ορθή υποτεθεί η απροσδιόριστη μέθοδος υπολογισμού, δεδομένου ότι προκύπτει υποκοστολόγηση σε όλη την προσφορά ίση με την ποσοστιαία διαφορά 770,3416 ευρώ μηνιαίων αποδοχών που έπρεπε να υπολογισθούν έναντι 760,84 ευρώ που υπολογίσθηκαν (καθώς, οι μηνιαίες αποδοχές είναι η βάση υπολογισμού κάθε κονδυλίου της προσφοράς και το εκεί σφάλμα ενσωματώνεται και επαναλαμβάνεται κατά την αυτή αναλογία σε κάθε επιμέρους κονδύλι, άθροισμα και αναλογία), δηλαδή διαφορά συνιστάμενη σε μεγαλύτερο οφειλόμενο κόστος κατά $770,3416 / 760,84 = 1,012488$ ή διαφορά ποσοστού 1,2488%, τότε το κόστος αντικατάστασης θα έπρεπε να ανέρχεται σε $1.192,04 \times 1,012488 = 1.206,927$ ευρώ αντί 1.192,04 ευρώ. Εν συνεχεία, ο πρώτος παρεμβαίνων ανήγαγε το ως άνω κόστος αντικατάστασης δια των 21,42 ημερομισθίων που εσφαλμένα υπολόγισε ανά μήνα σε «μηνιαίο κόστος αντικαταστάτη», χωρίς πάντως να προκύπτει γιατί αντί να διαιρέσει τούτο δια 12, διαίρεσε αυτό, ενώ είναι ετήσιο κόστος δια του αριθμού ημερομισθίων, προσθέτοντας αυτό στην ως άνω συνολική μηνιαία δαπάνη, ώστε να καταλήξει σε τελική, μετά κόστους αντικατάστασης, συνολική μηνιαία δαπάνη. Πάντως, ελλείπει προβολής επιπλέον συναφούς περί πρόσθετου σφάλματος του πρώτου παρεμβαίνοντος, ισχυρισμού της προσφυγής και δεδομένου ότι η ΕΑΔΗΣΥ δεν δύναται να προβεί σε αυτεπάγγελτες κρίσεις, ακόμη και αν υποτεθεί ο τρόπος υπολογισμού ως ορθός, ήτοι η πρόσθεση 55,65 ευρώ ως κόστους αντικατάστασης στα 1.108,04 ευρώ ανωτέρω, η πρόσθεση 55,65 ευρώ

έπρεπε να λάβει χώρα στα 1.129,965 ευρώ (και τούτο ευνοϊκά υπέρ του παρεμβαίνοντα, αφού ασχέτως άλλων, αφού υποκοστολόγησε τις αποδοχές και αναγκαία και το κόστος αντικατάστασης, συνεπώς και η όποια εκ του κόστους αυτού αναλογία είναι υποκοστολογημένη, ακόμη και υποτεθείσα ως αυτοτελώς μεθοδολογικά ορθώς υπολογισμένη) και άρα, το άθροισμα τελικής μηνιαίας δαπάνης εργαζόμενου, αντί 1.163,99 ευρώ, έπρεπε να ανέρχεται σε $55,65 + 1.129,965 = 1.185,615$ ευρώ. Περαιτέρω, ο παρεμβαίνων κατέληξε σε κόστος εργάσιμης ώρας 6,79 ευρώ, διαιρώντας τα εσφαλμένα 1.63,99 ευρώ ανωτέρω δια των εσφαλμένων 171,36 ευρώ (και έχοντας υπολογίσει λιγότερες ώρες οφειλόμενης εργασίας), αντί να διαιρέσει $1.185,615$ ευρώ / $173,50$ ωρών = $6,833516$ ευρώ ανά ώρα, αλλά για $173,50$ ώρες. Εν τέλει, με $6,833516$ ευρώ $\times$ $173,50 \times 16$ μήνες $\times 4$ άτομα προκύπτει άθροισμα αποδοχών και εισφορών $75.879,36$ ευρώ και συγκεκριμένα αποδοχές $60.621,04$ ευρώ ($75.879,36 / 1,2517$ ως συντελεστή εισφορών) ΚΑΙ $60,621,04 \times 25,17\% = 15.258,32$ ευρώ (κατά των συντελεστή του πρώτου παρεμβαίνοντος πάντα), αντί των $74.476,12$ ευρώ αθροιστικά που υπολόγισε στον ΠΙΝΑΚΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ της οικονομικής προσφοράς του ο παρεμβαίνων και συγκεκριμένα προκύπτει υποκοστολόγηση ούτως $75.879,36 - 74.476,12 = 1.403,20$ ευρώ (με δηλωθέν κέρδος 320 ευρώ σημειωτέον, αθροιστικά για την όλη σύμβαση). Σημειωτέον, ότι ακόμη και αν για τον υπολογισμό του κόστους εργάσιμης ώρας χρησιμοποιούνταν οι $171,36$ ώρες ανά μήνα, δηλαδή οι αντιστοιχούσες σε 257 ημέρες κατ' έτος και άρα, οι αντιστοιχούσες στις ώρες πραγματικής απασχόλησης, αντί να χρησιμοποιηθούν οι $173,50$ ώρες ανωτέρω, που αντιστοιχούν σε 347 ημέρες αμειβόμενης εργασίας σε 16 μήνες ή $347(12/16) = 260,25$ ημέρες αμειβόμενης εργασίας σε δωδεκάμηνο διάστημα (ή $21,6875$ ημέρες ανά μήνα $- 260,25/12 = 21,6875$, βλ. και ανωτέρω), δηλαδή αντί να χρησιμοποιηθούν οι ώρες αμειβόμενης εργασίας και αν όπως ο πρώτος παρεμβαίνων, το κόστος ώρας αναγόταν ούτως σε ώρα πραγματικής εργασίας και όχι ώρα αμειβόμενης εργασίας, το ως άνω μηνιαίο ποσό $1.185,615$ ευρώ θα διαιρείτο δια $171,36$ ώρες, όπως και ο πρώτος παρεμβαίνων χρησιμοποίησε τις $171,36$ ώρες και θα κατέληγε σε $6,918855$ ευρώ ανά ώρα, αντί $6,79$ ευρώ που υπολόγισε ο πρώτος παρεμβαίνων. Ήτοι με

την ίδια βάση κοστολόγησης θα προέκυπτε ακόμη μεγαλύτερη διαφορά, ύψους 0,128855 ευρώ ανά ώρα. Και σε επίπεδο πλήρους σύμβασης, με 257 εργάσιμες στο δωδεκάμηνο και 171,36 ώρες ανά μέσο μήνα ή $16 \times 171,36 = 2.741,76$ ώρες συνολικά και 4 εργαζόμενους, θα προέκυπτε τελικό κόστος αποδοχών και εισφορών (αθροιστικά, όπως ο πρώτος παρεμβαίνων το δήλωσε) 6,918855 ευρώ/ώρα πραγματικής εργασίας $\times 4$ άτομα $\times 2.741,76$ ώρες πραγματικής εργασίας = 75.879,36 ευρώ, δηλαδή, ακριβώς, όσο κατά τα ανωτέρω, υπολογίστηκε στο πλαίσιο της παρούσας Απόφασης ως το ορθό, υπό τη διαφορετική βάση των ωρών αμειβόμενης εργασίας και άρα, προκύπτει η αυτή ως άνω υποκοστολόγηση. Αυτό αφού είτε χρησιμοποιηθούν οι ώρες αμειβόμενης είτε οι ώρες πραγματικής εργασίας, το αποτέλεσμα καταλήγει ίδιο ως προς το αληθές εργατικό και ασφαλιστικό κόστος, δεδομένου ότι ναι μεν η επιλογή του ενός έναντι του άλλου τρόπου υπολογισμού μεταβάλλει την αναλογία κόστους ανά ώρα, αναλόγως του αν η ώρα είναι πραγματική ή αμειβόμενη, πλην όμως συγχρόνως μεταβάλλει ακριβώς συμμετρως και τον αριθμό συνολικών ωρών στο πλαίσιο της σύμβασης, επί των οποίων το αντιστοιχούν κόστος ώρας θα πρέπει να πολλαπλασιαστεί. Επομένως, ούτως ή άλλως, δεδομένου ότι ο πρώτος παρεμβαίνων εν τέλει δεν προέβη απλώς στην επιλογή για κοστολογικούς μεθοδολογικούς λόγους της μεθόδου των πραγματικών ωρών, έναντι των αμειβομένων, αλλά προέβη σε παράνομη λήψη υπόψη ότι δεν θα αμείβει εργαζόμενους και δεν θα καταβάλλει εισφορές επί αποδοχών (και άρα, θα καταβάλλει λιγότερες τακτικές αποδοχές) για τις ημέρες των αργιών, κατέληξε στην υποκοστολόγηση των οφειλομένων αποδοχών, δώρων, επιδόματος αδείας και κόστους αμοιβής αντικατάστασης, ως και των οφειλόμενων επί όλων των ανωτέρω, εισφορών και δη, σε πολλαπλάσια μέγεθος υποκοστολόγησης σε σχέση με το κέρδος του. Τα ανωτέρω, ενώ, βλ. ανωτέρω επί πρώτου λόγου, στον ΠΙΝΑΚΑ ΜΗΝΑΙΩΝ ΠΟΣΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ δηλώνει μηνιαίες αποδοχές 772,56 ευρώ, εισφορές 194,45 ευρώ και άθροισμα 967,01 ευρώ, ποσά που όμως ουδόλως σχετίζονται με όσα ανέφερε στον πίνακα υπολογισμού κόστους ώρας, εκ του οποίου όμως και των υπολογισμών του

προκύπτει το κόστος αποδοχών και εισφορών του ΠΙΝΑΚΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ, το οποίο συναθροιζόμενο με τα διοικητικά κόστη, αναλώσιμα, κέρδη και κρατήσεις, συγκροτεί και στοιχειοθετεί τη συνολική του προσφορά. Επομένως, οι αναφορές του πίνακα μηνιαίων αποδοχών και εισφορών, ο οποίος ακολουθεί άλλο τρόπο υπολογισμού από τον υπολογισμό ώρας, αλλά και δεν ενσωματώνει εισφορές και αποδοχές προκύπτουσες από αναλογίες επιδομάτων και δώρων, ως και αντικατάστασης, είναι αφενός ατελής και ελλιπής ως προς σύνολο υπολογιστέων κονδυλίων που ενσωματώνονται στο μηνιαίο κόστος, αφετέρου δεν δύναται να τύχει αξιολόγησης προς άρση των ανωτέρω υποκοστολογήσεων, αφού οι υποκοστολογήσεις αυτές είναι που ενσωματώθηκαν στο κονδύλι κόστους αποδοχών-εισφορών του ΠΙΝΑΚΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ, ώστε να συγκροτήσουν τη συνολική οικονομική προσφορά, ενώ ο πίνακας μηνιαίων ποσών που ακολουθεί είναι ασύνδετος με την τελική αυτή κοστολόγηση. Άρα, συνεπεία των ανωτέρω, η προσφορά του πρώτου παρεμβαίνοντος λαμβάνει υπόψη λιγότερες ημέρες και ώρες αμειβόμενης εργασίας και σε κάθε περίπτωση, εν τέλει υποκοστολογεί τόσο τις αποδοχές, όσο και τις οφειλόμενες εισφορές και το άθροισμα αυτών, με περαιτέρω συνέπεια, όχι μόνο να προκύπτει παράβαση των κατ' άρ. 2.4.4 και κατά τους όρους 1.7 και 4.3 της διακήρυξης, εργοδοτικών υποχρεώσεων, αλλά να είναι και ζημιογόνος η προσφορά. Επομένως, κατ' αποδοχή και του δεύτερου κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος, λόγου της προσφυγής και επομένως για τις δύο αυτοτελείς πλημμέλειες της προσφοράς του, καθ' έκαστον κατ' αυτού λόγου, εκάστη εκ των οποίων και μόνη αρκεί για την απόρριψή του, αυτός είναι αποκλειστέος.

4. Επειδή, όσον αφορά τον λόγο της προσφυγής κατά του δεύτερου παρεμβαίνοντος, ήτοι περί του ότι δεν υπολόγισε στην οικονομική προσφορά του την αύξηση 2% επί των ελαχίστων αποδοχών, το άρ. 103 Ν. 4172/2013 προβλέπει ορισμό του κατώτατου ημερομισθίου εκ του Υπουργού Εργασίας με σύμφωνη γνώμη του Υπουργικού Συμβουλίου. Η γνώμη του Υπουργικού Συμβουλίου είναι αναγκαίος μεν όρος του καθορισμού, αλλά δεν συνιστά αυτή καθαυτή κανονιστική πράξη ορισμού ημερομισθίου. Οι δε εξαγγελίες του

Υπουργού προδήλως δεν εξομοιώνονται με την απαιτούμενη κανονιστική πράξη, η οποία ισχύει αφ' ης δημοσιευθεί στο ΦΕΚ και ουδεμία εκτελεστικότητα έχουν ούτε άλλωστε, ορίζουν σαφή και ακριβή χρόνο έναρξης ισχύος της μη εισέτι εκδοθείσας και δημοσιευθείσας κανονιστικής πράξης ούτε επάγονται συγκεκριμένη και άμεσης ή γνωστού χρόνου ενάρξεως ισχύος δεσμευτικότητα. Οι δε προσφέροντες, πρέπει να υπολογίζουν τις προσφορές τους με βάση την ισχύουσα κατά τον χρόνο υποβολής των προσφορών τους νομοθεσία, σχετικά με τα εξ αυτής ρυθμιζόμενα περί του χρόνου εκτέλεσης της σύμβασης. Πλην όμως, ούτε οι ανακοινώσεις του Υπουργού ούτε η σύμφωνη γνώμη του Υπουργικού Συμβουλίου συνιστούν την «ισχύουσα νομοθεσία», αφού δεν έχουν χαρακτήρα της απαιτούμενης κανονιστικού χαρακτήρα πράξης που εκδίδει ο αρμόδιος Υπουργός. Η δε συναφής με αρ. οικ.. ΥΑ 107675/27.12.2021, όπως και ο προσφεύγων προβάλλει, δημοσιεύθηκε την 27.12.2021 (ΦΕΚ Β 6263/27.12.2021) με ισχύ από 1-1-2022, ενώ ο νυν καταληκτικός χρόνος υποβολής προσφορών ήταν η 6-12-2021. Το δε γεγονός ότι τυχόν ακριβώς βάσει των ισχυόντων κατά τον χρόνο υποβολής των προσφορών τους, οι προσφορές που έλαβαν υπόψη ακριβώς τα ισχύοντα κατά την 6-12-2021, δεν δύναται τυχόν να καλύψουν το εργοδοτικό κόστος εκτέλεσης είναι δυνατόν να συνιστά τυχόν λόγο εκ της αναθέτουσας ματαίωσης της διαδικασίας, την οποία δεν αιτείται ο προσφεύγων ούτε δύναται η ΕΑΔΗΣΥ να προκαταλάβει σχετικώς την αναθέτουσα, αλλά δεν συνιστά έρεισμα επιλεκτικού αποκλεισμού, όσων δεν προέβησαν σε διασφαλιστική λήψη υπόψη μεγαλύτερου κόστους από το προκύπτον κατά τα ισχύοντα νομοθετικά κατά τον χρόνο της προσφοράς τους, αλλά κοστολόγησαν με βάση όσα ακριβώς όντως τότε ίσχυαν. Ούτε το γεγονός ότι η ως άνω εκκρεμότητα κατά τον χρόνο υποβολής των προσφορών περί διαφαινόμενης μεταβολής του κατώτατου ημερομισθίου, ώθησε ορισμένους διαγωνιζόμενους να λάβουν προκαταβολικά υπόψη τη μεταβολή και άλλους να υπολογίσουν με βάση τα τουλάχιστον ως τότε ισχύοντα και ούτως, η διαφορετική βάση επί των οποίων οι προσφορές υπολογίστηκαν, πέραν από τυχόν λόγο ματαίωσης, αρμοδία περί της κρίσεως του οποίου είναι η αναθέτουσα, δεν συνιστά πάντως λόγο απόρριψης όσων δεν έλαβαν υπόψη εκ

περισσού και ενώ συνιστούσε ενδεχόμενο και όχι κανονιστική πράξη, την εξαγγελθείσα μεταβολή. Άλλωστε, τυχόν υπολογισμός αναμενόμενης αύξησης αποδοχών και ενσωμάτωση της στο κόστος προσφοράς προς διασφάλιση του προσφέροντα και της βιωσιμότητας της προσφοράς του κατά την εκτέλεση δεν είναι μεν υποχρεωτικός, αλλά προδήλως αφενός επιβαρύνει μόνο τον προσφέροντα, δεδομένου ότι ούτως ή άλλως, ούτως αποκτά ανταγωνιστικό μειονέκτημα έναντι όποιου δεν υπολόγισε μεγαλύτερη βάση κόστους και ενώ, το κριτήριο ανάθεσης είναι η χαμηλότερη τιμή. Αφετέρου, όντως η μη δημοσίευση στο ΦΕΚ της κανονιστικής πράξης αύξησης ελάχιστων αποδοχών κατά τον χρόνο υποβολής των προσφορών, συνεπάγεται μη υποχρέωση των προσφερόντων να υπολογίσουν την προσφορά τους, με βάση το αναμενόμενο τυχόν μεν, πλην όμως μη εισέτι ισχύον αυξημένο κόστος. Οι δε προσφέροντες αποκλείονται επειδή υποκοστολογούν τις εργοδοτικές τους υποχρεώσεις με βάση τα κατά την προσφορά τους ισχύοντα και όχι με βάση τα κατά την προσφορά τους αναμενόμενα ή πιθανολογούμενα ή ενδεχόμενα. Εξάλλου, ουδόλως εν τέλει αποκλειόταν η αύξηση αυτή να ήταν μεγαλύτερη ή μικρότερη ή να μην λάμβανε χώρα ή να λάμβανε χώρα σε άλλο χρονικό σημείο, κατόπιν τυχόν νέας έγκρισης του Υπουργικού Συμβουλίου, πράγμα ουδόλως γνωστό κατά τον χρόνο της από 26-7-2021 εξαγγελίας του Υπουργού Εργασίας ή και μέχρι τον χρόνο υποβολής προσφορών, δεδομένου ότι ως τότε πάντως δεν είχε εισέτι εκδοθεί κανονιστική πράξη νέας ρύθμισης των κατώτατων αποδοχών και δη, με σαφές ποσό και χρόνο έναρξης. Συνεπώς, ο κατά του δεύτερου παρεμβαίνοντος λόγος της προσφυγής είναι απορριπτέος.

5. Επειδή, επομένως, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η Προδικαστική Προσφυγή, αποκλειστικά, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος, να απορριφθεί δε καθ' ο μέρος στρέφεται κατά του δεύτερου παρεμβαίνοντος. Να απορριφθεί η πρώτη Παρέμβαση και να γίνει δεκτή η δεύτερη Παρέμβαση. Να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες, καθ' ο μέρος έκριναν δεκτή την προσφορά του πρώτου παρεμβαίνοντος και όρισαν αυτόν προσωρινό και οριστικό ανάδοχο στο ΤΜΗΜΑ 4 της διαδικασίας.

6. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να επιστραφεί το παράβολο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται εν μέρει την Προδικαστική Προσφυγή.

Απορρίπτει την πρώτη Παρέμβαση.

Δέχεται τη δεύτερη Παρέμβαση.

Ακυρώνει τη με αριθ. πρωτ. 31434/30.3.2022 Απόφαση της Συγκλήτου της Αναθέτουσας με ΘΕΜΑ 42^ο, καθ' ο μέρος στο ΤΜΗΜΑ 4 της διαδικασίας έκρινε αποδεκτή την προσφορά του πρώτου παρεμβαίνοντος.

Ορίζει την επιστροφή του παραβόλου.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στις 23-5-2022 και και εκδόθηκε αυθημερόν.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΔΙΑΘΕΣΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΩΣΤΗ